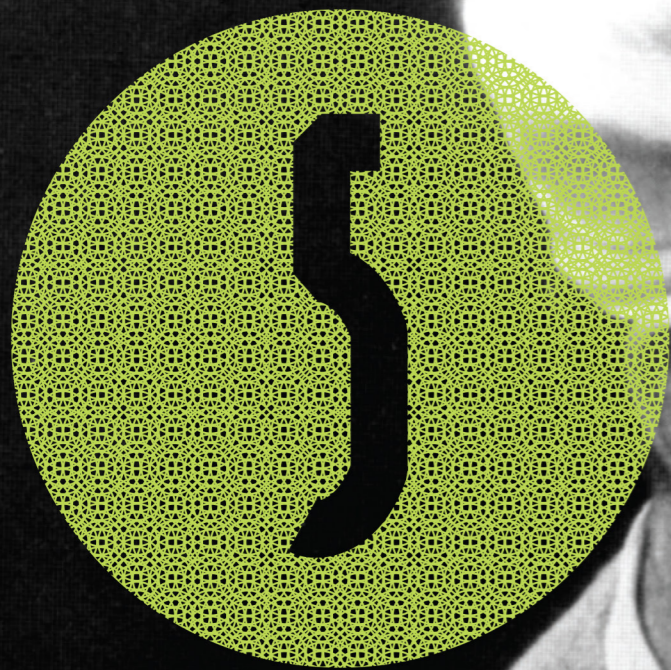


FILMOTEKA NARODOWA

KINO ILUZJON



maj 2017

ILUZJON  
MUZEUM SZUKI FILMOWEJ

ILUZJON



Kasa kina czynna od godz. 11.00

Rezerwacja biletów: [iluzjon.rezerwacje@fn.org.pl](mailto:iluzjon.rezerwacje@fn.org.pl); 22 848 33 33

ZASTRZEGAMY SOBIE MOŻLIWOŚĆ ZMIAN W PROGRAMIE

Kino Iluzjon FilMOTEKI Narodowej  
ul. L. Narbutta 50a  
[www.iluzjon.fn.org.pl](http://www.iluzjon.fn.org.pl)



## Marlena Dietrich

6 maja 2017 roku mija 25. rocznica śmierci Marleny Dietrich – ikony srebrnego ekranu, niezapomnianej piosenkarki, a także skandalistki, która stała się symbolem rewolucji obyczajowej i seksualnej. Dietrich, w przeciwieństwie do swojej odwiecznej rywalki Greta Garbo, prezentowała typ kobiety wampa, emanującej erotyzmem i odrzucającej skostniałe normy społeczne. Budziła zachwyt i niechęć, podziw i nienawiść – na ekranie i poza nim. Zaczynała w wieku dwudziestu lat jako modelka i aktorka. Przez dziesięć lat grała niewielkie role w teatrze i w mało znaczących filmach. Przełomem okazało się spotkanie z Josefem von Sternbergiem, który szukał kandydatki do roli Loli-Loli w „Błękitnym aniele” (1930) – śmiałej ekranizacji powieści Heinricha Manna. Film okazał się światowym sukcesem, a dla aktorki i dla reżysera stał się przepustką do amerykańskiej fabryki snów. Okres ich współpracy to apogeum kariery Dietrich. Josef von Sternberg uczynił z niej gwiazdę i wykreował hollywoodzki wizerunek aktorki. „Maroko” z 1930 roku, ich pierwszy amerykański film, ugruntowało sławę i pozycję Dietrich. Wystąpiła tutaj w męskim stroju, a w scenie pierwszego w historii kina pocałunku między dwiema kobietami niemal otwarcie przyznała się do biseksualizmu. Niezłomny charakter demonstrowała także w życiu publicznym – ostro potępiała nazizm i odrzuciła proponowaną przez samego Goebbelsa pozycję gwiazdy hitlerowskiego kina. Po zakończeniu II wojny światowej Dietrich pojawiała się na srebrnym ekranie sporadycznie. Stworzyła kilka interesujących kreacji w filmach Hitchcocka („Trema”, 1950), Wildera („Świadek oskarżenia”, 1957), Wellesa („Dotyk zła”, 1958) i Kramera („Wyrok w Norymberdze”, 1961). W kolejnych latach skupiła się na występach scenicznych, podróżując z koncertami po całym świecie. Przywiązywała dużą wagę do swego wyglądu, walcząc z nadchodzącą starością. Gdy uświadomiła sobie, że tej bitwy nie może wygrać, usunęła się w cień. Umierała w samotności, którą świadomie wybrała, pragnąc pozostać w pamięci widzów wiecznie pięknym błękitnym aniołem.

<p>W programie:</p>
<b>Błękitny anioł</b> ( <b>Der blaue Engel</b> ) reż. Josef von Sternberg, Niemcy 1930
<b>Maroko</b> ( <b>Morocco</b> ) reż. Josef von Sternberg, USA 1930
<b>Wyrok w Norymberdze</b> ( <b>Judgment at Nuremberg</b> ) reż. Stanley Kramer, USA 1961
<b>Pieśń nad pieśniami</b> ( <b>The Song of Songs</b> ) reż. Rouben Mamoulian, USA 1933

## Kultura Dostępna

10 złotych – tyle wystarczy, żeby raz w tygodniu zobaczyć w kinie Iluzjon najciekawsze polskie filmy ostatnich lat. W ramach programu, który jest prowadzony przez Narodowe Centrum Kultury, w każdy czwartek można obejrzeć cenione przez krytyków i nagradzane na międzynarodowych festiwalach filmy polskiej produkcji. W majowym programie znajdują się:

<b>Pitbull. Niebezpieczne kobiety</b> reż. Patryk Vega, Polska 2016
<b>Po prostu przyjaźń</b> reż. Filip Zylber, Polska 2017
<b>Las, 4 rano</b> reż. Jan Jakub Kolski, Polska 2016
<b>Sztuka kochania. Historia Michaliny Wisłockiej</b> reż. Maria Sadowska, Polska 2017

## Klub Seniora

Vive la France! to hasło przewodnie drugiego sezonu „Klubu Seniora” w kinie Iluzjon Filмотeki Narodowej, organizowanego pod patronatem Ambasady Francji. W ramach cyklu co miesiąc prezentujemy filmy wybitnych francuskich reżyserów, a każde ze spotkań poprzedzone jest miniwykładem, podczas którego widzowie mogą dowiedzieć się, jak powstawało prezentowane dzieło, a także co sprawiło, że jego twórcy na zawsze zapisali się na kartach historii kinematografii.

25 maja, godz. 11.00
<b>Życ własnym życiem</b> ( <i>Vivre sa vie: Film en douze tableaux</i> ) reż. Jean-Luc Godard, Francja 1962

## Retrokino. Filmy przedwojenne w nowej odsłonie

Dziesięć milionów klatek filmowych na dwustu kilometrach odrestaurowanych taśm – to bilans prawie siedmioletniej pracy Filмотeki Narodowej nad najstarszymi polskimi filmami fabularnymi. Przeszły one gruntowną renowację za sprawą realizowanego przez Filмотekę projektu „Nitrofilm”, którego celem była konserwacja i cyfryzacja tych bezcennych zabytków. W każdą niedzielę o godz. 16.00 prezentujemy jeden z kilku przedwojennych filmów zaplanowanych w programie, a każdy z nich w nowej jakości obrazu i dźwięku. W kwietniu zapraszamy na film „Ada, to nie wypadła!” (1936) w reżyserii Konrada Toma. Przed każdym seansem wyświetlimy jeden z odcinków programu „Z miłości do kina”, w którym zdradzimy tajniki digitalizacji oraz ciekawostki dotyczące produkcji prezentowanego filmu.

## Ukryte. Psychoanalityczne spotkania filmowe

Na kolejne spotkanie w ramach cyklu „Ukryte...” zapraszamy 14 maja o godzinie 18.00. Projekcja filmu „Lobster” (2015) w reżyserii Yorgosa Lanthimosa będzie okazją do dyskusji na temat uczuć i relacji partnerskich. Grecki reżyser w swoim pierwszym anglojęzycznym filmie, który jest satyrą na temat obsesji bycia w związkach, dał obraz tyleż absurdalnego, co przerażającego społeczeństwa. Podał pod dyskusję powszechne przekonanie, że życie spędzane z drugą osobą jest najwyższą formą szczęścia i tym, co odróżnia ludzi od zwierzqt. Naturalistycznie nakreślony obraz pozostawia widza z różnymi pytaniami, a przede wszystkim z tym wypisanym na niepewnym obliczu bohatera w ostatniej scenie filmu: czy miłość jest ślepa? Dyskusję po filmie poprowadzi krytyczka filmowa i dziennikarka Ola Salwa, a gościem specjalnym będzie psychoanalityk Marcin Wiśniewski. Cykl jest organizowany we współpracy z Polskim Towarzystwem Psychoterapii Psychoanalitycznej.

## Masahiro Shinoda

Masahiro Shinoda należy do najbardziej znaczących twórców japońskiej nowej fali, określanej terminem nūberu bāgu. Ruch ten narodził się na początku lat 60. wśród młodych filmowców, którzy wystąpili przeciwko dominacji uznanych mistrzów i oderwanej od współczesnych problemów tematyki, narzucanej twórcom przez producentów. Konsekwencją tego sprzeciwu było odrzucenie klasycznego sposobu narracji i przeestetyzowanej poetyki oraz skupienie się na aktualnych zagadnieniach społecznych. Pomimo przynależności do nūberu bāgu Masahiro Shinoda był wśród swych kolegów indywidualistą, balansującym na granicy pomiędzy awangardą i kulturą masową, nowoczesnością i tradycją. Dużą rolę w formowaniu autorskiego stylu Shinody odegrało jego wykształcenie w dziedzinie literatury oraz historii teatru. Charakterystyczną cechą wielu jego dzieł jest kreatywne zastosowanie techniki i estetyki zaczerpniętych z różnych odmian tradycyjnego japońskiego teatru – kabuki, nō oraz bunraku. Elementy te nie ograniczają się do warstwy formalnej, lecz mają też kluczowe znaczenie w konstrukcji fabularnej. Najbardziej charakterystycznym przykładem takiego zabiegu jest film „Podwójne samobójstwo” (1969) – adaptacja klasycznej sztuki zaliczanej do repertuaru teatru lalkowego bunraku. W kolejnych latach japoński reżyser odszedł od eksperymentów w stronę melodramatów oraz dramatów historycznych z gatunku kina samurajskiego jidai-geki. Zwieńczeniem tego okresu twórczości Shinody jest obraz „Gonza wojownik” (1986), nagrodzony Srebrnym Niedźwiedziem na MFF w Berlinie. W 2003 r., po chłodnym przyjęciu szpiegowskiego filmu „Szpieg Sorge”, Masahiro Shinoda wycofał się z pracy zawodowej. Jego nazwisko znalazło się ponownie w kręgu zainteresowań kinomanów w związku z premierą filmu „Milczenie” Martina Scorsese. Jest to druga adaptacja powieści Shūsaku Endō, pierwszej dokonął w 1971 roku Masahiro Shinoda.

<p>W programie:</p>
<b>Piękno i ból</b> ( <b>Utsukushisa to kanashimi to</b> ) Japonia 1965
<b>Podwójne samobójstwo</b> ( <b>Shinjū: Ten no amijima</b> ) Japonia 1969
<b>Gonza wojownik</b> ( <b>Yari no Gonza</b> ) Japonia 1986

## Miloš Forman

Urodził się w czeskim Čáslaviu 18 lutego 1932 roku. Po ukończeniu wydziału reżyserii w praskiej szkole filmowej szybko zdobył uznanie, reżyserując w Czechosłowacji filmy krótkometrażowe i satyryczne komedie we współpracy z operatorem Miroslavem Ondříčkiem. Jego debiutem fabularnym była komedia „Czarny Piotruś” (1963), z sukcesem pokazana na festiwalach w Cannes, Montrealu i Nowym Jorku. Reżyser stał się czołowym przedstawicielem tzw. nowego kina czeskiego, które cieszyło się dużym zainteresowaniem za granicą. Zrealizowany w 1965 r. film „Miłość blondynki” otrzymał nagrody w Locarno i Wenecji. W 1967 r. wszedł na ekrany ostatni zrealizowany przez Formana w rodzimym kraju film – „Pali się, moja panno”. W 1968 r. reżyser wyjechał do USA, by na zaproszenie wytwórni Paramount Pictures nakręcić film „Odłot”. W tym czasie w Pradze został stłumiony bunt społeczeństwa przeciwko reżimowi sowieckiemu zwany Praską Wiosną i Forman zdecydował się pozostać w Stanach Zjednoczonych. Przez pewien czas nie mógł znaleźć sobie miejsca w obcym kraju. Dopiero gdy Michael Douglas zaproponował mu nakręcenie „Lotu nad kukułczym gniazdem”, Forman złapał drugi oddech. Film, który wszedł na ekrany w 1975 r., otrzymał pięć Oscarów w najważniejszych kategoriach: dla najlepszego reżysera, aktora, aktorki, za najlepszy film i scenariusz. Ten sukces umożliwił Formanowi nakręcenie znakomitego musicalu „Hair” (1979), opowiadającego o grupie nowojorskich dzieci kwiatów, którego akcja toczy się w czasie wojny wietnamskiej. Osiem Oscarów zdobyła realizacja „Amadeusza” (1984), filmu opartego na biografii Mozarta. Zrealizowany w 1989 r. „Valmont”, adaptacja „Niebezpiecznych związków”, nie został doceniony w takim stopniu, jak wcześniejsza o rok ekranizacja tej samej powieści dokonana przez Stephena Frearsa. W 1996 r. powstał „Skandalista Larry Flynt”, poświęcony założycielowi pierwszego na rynku amerykańskim czasopisma pornograficznego „Hustler”. Obraz otrzymał Złotego Niedźwiedzia w Berlinie. Kolejną zrealizowaną przez Formana biografią był „Człowiek z księżycą” (1999), opowiadający o życiu amerykańskiego komika Andy’ego Kaufmana, że świetną, nagrodzoną Złotym Globem kreacją Jima Carrey’a. Ostatnim jak dotąd dziełem Miloša Formana jest film „Duchy Goi” (2006), biografia hiszpańskiego malarza Francisca Goi.

<p>W programie:</p>
<b>Czarny Piotruś</b> ( <b>Černý Petr</b> ) Czechosłowacja 1963
<b>Miłość blondynki</b> ( <b>Lásky jedné plavovlásky</b> ) Czechosłowacja 1965
<b>Pali się, moja panno</b> ( <b>Hoří, má panenko</b> ) Czechosłowacja 1967
<b>Lot nad kukułczym gniazdem</b> ( <b>One Flew Over the Cuckoo’s Nest</b> ) USA 1975
<b>Hair</b> ( <b>Hair</b> ) USA 1979
<b>Amadeusz</b> ( <b>Amadeus</b> ) USA 1984
<b>Człowiek z księżycą</b> ( <b>Man on the Moon</b> ) USA 1999

## Młodzi Gniewni. Młodzieżowy Klub Filmowy

Lubisz oglądać filmy i o nich dyskutować? Chcesz pisać o kinie, ale nie wiesz, czy robisz to dobrze? Zostań członkiem Młodzieżowego Klubu Filmowego. MKF „Młodzi gniewni” działa w kinie Iluzjon Filмотeki Narodowej od marca 2014 roku jako cykl spotkań organizowanych z myślą o młodzieży ze szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych. Program adresowany jest do nastoletnich kinomanów zainteresowanych świadomym odbiorem sztuki filmowej i swobodną dyskusją o kinie. Prezentujemy głównie współczesne produkcje, które wyróżniają się zarówno niebanalnymi rozwiązaniami formalnymi, jak i poruszaną tematyką. Dyskusję po każdym seansie poprowadzi publicystka popkulturowa – Kaja Klimek.

9 maja o godz. 18.00 zapraszamy na projekcję filmu „Baby Bump” w reżyserii Kuby Czekaja. Po filmie odbędzie się spotkanie z reżyserem oraz odtwórczynią jednej z głównych ról – Agnieszką Podsiadlik.

Dotychczasową formułę „Młodych gniewnych” rozszerzamy o warsztaty, podczas których klubowicze będą bawić się kinem na różne sposoby – począwszy od zapoznania się z symboliką języka filmowego i tropami pomocnymi w jej odczytywaniu, przez realizację wciągających wlogów i pisanie niesztempowych recenzji, po opanowanie trudnej sztuki przeprowadzania wywiadów.

20 maja o godz. 10.00 warsztaty dziennikarskie poprowadzi dziennikarka i konsultantka scenariuszowa – Anna Bielak.

## Stanisław Lem

Stanisław Lem – pisarz science fiction, futurolog, eseista, satyryk, filozof i wizjoner. Najczęściej tłumaczony polski autor, którego książki przełożono na ponad 40 języków. Karierę literacką rozpoczął publikując opowiadania o tematyce wojennej i fantastycznonaukowej. Odrzucenie ze względów cenzuralnych „Szpitala Przemienienia”, pierwszej powieści Lema, skłoniło początkującego pisarza do wejścia na drogę kompromisu z komunistyczną władzą. Widać to wyraźnie w jego wczesnych dziełach, m. in. w oficjalnym debiucie – książce „Astronautci”. Kolejne lata upłynęły Lemowi pod znakiem licznych sukcesów, ale też ciągłej ewolucji twórczej. Jego dzieła zyskały wielowymiarowość, uniwersalizm i filozoficzną głębię. Pytania o istotę ludzkiej natury i miejsce człowieka we wszechświecie łączyły się u niego z krytyczną oceną współczesnych społeczeństw, ukrytą najczęściej pod maską fantastyki, satyry lub sensacji. W szybkowym okresie życia pisarz porzucił beletrystykę na rzecz krótkich form literacko-naukowych, esejów i felietonów. Twórczość Stanisława Lema nie miała szczęścia do adaptacji filmowych. Nikomu nie udało się uchwycić jej istoty i głębi. Sam pisarz odnosił się do większości ekranizacji swoich powieści z dużą niechęcią. Szczególny zawód sprawił mu wyreżyserowany przez Andrieja Tarkowskiego film „Solaris” (1972), który Lem uznał za rozgrywającą się w kosmosie wariację na temat „Zbrodni i kary”. Mimo to adaptacje utworów polskiego futurologa zasługują na uwagę, jako dzieła będące doskonałym świadectwem swoich czasów i zmieniającego się podejścia do fantastyki naukowej. W każdym z nich można odnaleźć elementy interesujące dla współczesnego widza – od propagandowej wymowy „Milczącej gwiazdy” (1959), poprzez grę konwencją hollywoodzkiego kina gatunków w filmach Marka Piestraka, aż po „Kongres” (2013) Ariego Folmana – dzieło, które potwierdza, że twórczość Lema pozostaje aktualna także dziś, gdy opisywana przez niego przyszłość staje się teraźniejszością.

<p>W programie:</p>
<b>Milcząca gwiazda</b> ( <b>Der schweigende Stern</b> ) reż. Kurt Maetzig, Polska/NRD 1959
<b>Ikaria XB 1</b> ( <b>Ikarie XB-1</b> ) reż. Jindřich Polák, Czechosłowacja 1963
<b>Przekładaniec</b> reż. Andrzej Wajda, Polska 1968
<b>Solaris</b> ( <b>Soljaris</b> ) reż. Andriej Tarkowski, ZSRR 1972
<b>Śledztwo</b> reż. Marek Piestrak, Polska 1973
<b>Test pilota Pirxa</b> reż. Marek Piestrak, Polska/ZSRR 1978
<b>Szpital Przemienienia</b> reż. Edward Żebrowski, Polska 1978
<b>Solaris</b> ( <b>Solaris</b> ) reż. Steven Soderbergh, USA 2002

## Mały Iluzjon, czyli kino dla najmłodszych

„Mały Iluzjon” to cykl rodzinnych warsztatów dla dzieci w wieku od 2 do 7 lat. Zajęcia odbywają się raz w tygodniu, a każde z nich to nowy temat i wiele niespodzianek. Za każdym razem rozpoczynamy seansem znanych polskich bajek. Podczas zabaw zapraszamy do wspólnych występów na scenie, śpiewania piosenek oraz na warsztaty plastyczne. W każdą kolejną sobotę w Iluzjonie czekać będzie na dzieci ogromny pluszowy Miś i animatorzy Misiowych Przyjaciół. Różnorodne zajęcia i dodatkowe atrakcje pozwolą spędzić sobotnie przedpołudnia w miłej i rodzinnej atmosferze.

# Klasyka Dzieciom

„Klasyka Dzieciom” to cykl koncertów, które w przystępny sposób prezentują dzieciom muzykę klasyczną. Każdemu koncertowi towarzyszy ciekawie opowiedziana historia, która przybliży postaci kompozytorów i epoki muzyczne. Dzieci i rodzice biorą czynny udział w koncertach, śpiewają i grają na instrumentach. Spotkania prowadzone są przez grupę Muzyka Łączy, którą tworzą doświadczone instrumentalistki i muzykoterapeutki, prowadzące zajęcia umuzykalniające i naukę gry na instrumentach metodą E. E. Gordona.

7 maja o godz. 10.00 i 11.15 zapraszamy na interaktywny koncert muzyki klasycznej dla najmłodszych pt. „W epoce Bacha – koncert rodzinny”.

